

[Martin Nielsen.]

at det er den situation, vi befinder os i, og som man nu vil drage Danmark ind i som det yderste og mest udsatte led.

Vi, der — således som det blev sagt af min partifælle, det ærede medlem fru Ragnhild Andersen — bl. a. ved dette tings særlige demokratiske nåde fik lov til at studere den anden verdenskrig på anden måde end flertallet af dette tings medlemmer, vi har intet imod at tale krig, og jeg tror, vi har det på samme måde som folkene i alle de lande, som virkelig har set og følt en moderne krigs rædsler. Men vi vil helst tale om den forbigangne for deraf at lære, på hvilken måde man er i stand til at forhindre en ny krig, medens det indtryk, der i nogen grad fæstner sig hos mig, berettiget eller uberettiget, når jeg læser vore hjemlige aviser, når jeg hører talerne her i tinget, er det, at man allerede i tankerne er inde i den tredje verdenskrig.

Man siger så, og det er sagt på forskellig måde, måske knapt så tydeligt i dag som normalt: javel, men det er Sovjetunionens skyld. Hvad jeg, som jo er landsforræder, som jo er femtekolonnemand, som jo er alt det, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og andre er i stand til at sige langt bedre, end jeg er i stand til, har at sige derom, har vel for dette tings medlemmer en meget ringe interesse, og jeg vil derfor med den ærede formands tilladelse bringe et par citater, som viser, hvordan et andet medlem af dette ting i hvert fald på et vist tidspunkt har set på det. Det var ganske vist så langt tilbage i historien som i 1945. Det var ganske vist på det tidspunkt, da den højtærede statsminister som partiformand talte om, at det danske socialdemokrati ville tage to, måske tre skridt til venstre — at det skulle blive to, måske tre skridt mod vest, havde man måske næppe tænkt sig dengang. Men altså så langt tilbage i den dunkle historie som i 1945 udsendte det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) en sikkert i dette ting altfor upåagtet håndbog, der hed „Marchen til venstre“, og hvis jeg er i stand til på denne måde at gøre lidt reklame for bogen, så skader det ikke, for det er i mange henseender en god bog.

Det ærede medlem siger om det spørgsmål, jeg nævner her — jeg citerer:

„Mens mange danske har en næsten for blåøjet tillid til de angelsaksiske stormagter, må det indrømmes, at dr. Goebbels ikke forgæves malede bolsjevikforskrækkelsens fanden på væggen. Vi mærkede det i de bevægede dage efter

befrielsen, da en desperat tysk kommandant nedkaldte russiske bomber over sit eget syndige, men desværre også over bornholmernes uskyldige hoveder, og da Bornholm derefter i nogle dage var afspærret fra det øvrige land, mens jagten på de omstrejfende tyskere gik for sig. Da spurgte mange mennesker: Hvad er russernes hensigt med Bornholm? Og i selve spørgsmålets formulering og tonefald lå for de fleste også svaret givet. Man regnede bestemt med, at det var Ruslands hensigt varigt at sætte sig i besiddelse af vor skønne klippeø i Østersøen.

Nu er stemningen roligere med hensyn til Bornholm. Men i stedet spørger de ængstelige: „Hvad foregår der i de områder af Europa, som er besat af russiske tropper? Hvad sker der i Polen, Ungarn, Rumænien, Bulgarien, Østrig?“ Mange har uden videre den opfattelse, at da England og Rusland var uenige i spørgsmålet om den polske regerings sammensætning, og da Rusland sluttelig praktisk talt gennemtrufede sin vilje, er der begået et overgreb mod polakkerne. Man kan imidlertid ikke slutte på denne måde. Snarere tværtimod. London har under krigen været opsamlingssted for flygtede regeringer, som oftest regeringer af temmelig konservativ karakter og i hvert fald regeringer, som ikke fulgte med i den udvikling, der skete i deres lande, medens de selv sad i London. Det har derfor i mange tilfælde kunnet konstateres, at emigrantregeringerne var uden kontakt med folket, når de vendte tilbage efter befrielsen. Men disse flygtede ministre har naturligvis påvirket den engelske regerings opfattelse af situationen i deres lande. De har i mange tilfælde givet den reaktionært farvede informationer, som det næppe har været svært at få den til at tro, al den stund dens eget flertal dengang var konservativt.“

Første Næstformand (Arnth Jensen): Jeg gør det ærede medlem opmærksom på, at det var et langt citat.

Martin Nielsen: Det var et langt citat, og jeg har derfor et, der er betydeligt kortere, men jeg synes, at det var et interessant citat, og at det var et sådant klarsyn, der altså i den dunkle fortid, i 1945, kom til udtryk deri, at det dog burde kendes.

Derefter skriver det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) efter at have omtalt de omvæltninger, der har fundet